

Mr. Fanboy

#รักสุดใจนายแฟนบอย

SPECIAL

illust : Pakkie Davie story : littlebear96

Scene 1

เซอร์ไพรส์!

อ่าน POV

มาตรการวัดการประสบความสำเร็จในชีวิตแต่ละคนนั้น
แตกต่างกันออกไป แต่สำหรับสังคมไทยแล้ว การเรียนจบระดับ
ชั้นปริญญาตรีถือเป็นมาตรฐานหนึ่งที่คนส่วนใหญ่มองว่าชีวิต
ตัวเองนั้นประสบความสำเร็จหรือบรรลุเป้าหมายไปอีกขั้น สำหรับ
พ่อแม่ที่ตราตรึงทำงานส่งลูกเรียนมาयीสิบกว่าปี ก็ถือเป็นวันที่
ภาคภูมิใจที่สุดในชีวิตด้วยเช่นกัน นั่นเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ผม
ตัดสินใจเข้าร่วมพิธีรับปริญญาเพื่อให้พ่อแม่มีความสุข ส่วนตัว
ผมเองก็มีความสุขเช่นกันเพราะมันคือสิ่งที่ตอกย้ำว่า...

เรียนจบแล้วครับ!

เรียนจบแล้วจ้า!

เรียนจบแล้วไว้ยยย!!! จบสักทีไว้ยยย!!!

ถ้าคนเคยผ่านช่วงทำวิจัยมาก็คงจะเข้าใจความรู้สึกผมกัน

นะครับ มันแบบ เชี่ยยย เราผ่านมาได้ไงวะ! ช่วงเวลาที่แทบไม่ได้หลับไม่ได้นอน เครียดหัวจะแตก อยากแตกกระดาศเล่น่วิจัยที่โดนอาจารย์ตีกลับมาแก้เข้าไปแล้วแก้งบ้ำให้จบๆ และในกรณีของผมยังเป็นช่วงเดียวกับที่ผมผ่านการออ디션แล้วต้องไปแสดงซีรีส์อีกต่างหาก บอกเลยว่าช่วงนั้นผมไม่รู้วันเวลาด้วยซ้ำ ได้นอนแค่วันละสามชั่วโมง แล้วผมยังโดนทัวร์ชาวเน็ตลงจากเฟกนิวส์ไปอีก ปีี่ช่วงเป็นช่วงเวลาอันหนักหนา ชีวิตผมพลิกผันดึลังกาหน้าหลังยิ่งกว่าตอนนั่งรถไฟเหาะ แต่ในที่สุดผมก็ผ่านพ้นอุปสรรคทุกอย่างมาจนถึงวันนี้ได้

อันที่จริงผมเรียนจบอย่างเป็นทางการแล้ว ทั้งยังได้รับใบทรานสคริปต์และทำงานเบื้องหลังให้ Our House (ก็ค่ายต้นสังกัดของผมนั่นแหละ) มาได้ครึ่งปีแล้ว แต่ทางมหาวิทยาลัยเพิ่งจะจัดงานรับปริญญา ซึ่งตามปกติจะจัดขึ้นในช่วงปลายปีเป็นประจำทุกปี

ตอนแรกผมก็คิดว่าคงจะรู้สึกเฉยๆ แหะมั้ง ก็เรียนจบมาลั้กพักแล้วอะ ความตื่นเต้นยินดีมันก็คงเลือนหายไปตามกาลเวลา แต่พอมาอยู่ในบรรยากาศวันซ้อมคณะจนถึงวันซ้อมใหญ่ซึ่งก็คือวันนี้ ผมกลับพบว่าตัวเองยิ้มจนเมื่อยหน้าไปหมด ตั้งแต่แปดโมงเช้าผมยังไม่ได้หยุดยิ้มเลยเนี่ย มันดีใจมากจริง ๆ นะ

“ว่านใส่ชุดครุยแล้วหล่ออะ”

“ก็มันเป็นดาราปะ”

“ไม่ได้เป็นแล้วเหอะ” ผมได้เพื่อนในสาขาด้วยใบหน้าเปื้อน

ยิ้ม

สิ่งที่ทำให้ผมดีใจนอกเหนือไปจากความภาคภูมิใจในความ

สำเร็จของตัวเองก็เห็นจะเป็นการได้เจอเพื่อนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน มาตลอดสี่ปีมาร่วมรำลึกความหลังกันแบบพร้อมหน้า ไม่ว่าจะเข้าพิธีรับปริญญาหรือไม่รับ แต่ทุกคนก็พร้อมใจกันมาถ่ายภาพรวมของสาขาประชาสัมพันธ์ในวันนี้ เพราะมันอาจจะเป็นครั้งสุดท้ายที่พวกเราได้เจอกันพร้อมหน้ากันได้ หลังจากนั้นทุกคนต่างก็ต้องทำงานทำการ แยกย้ายกันไปเริ่มต้นบทใหม่ของชีวิตแต่ละคน คงยากที่จะหาโอกาสเจอกันได้ครบๆ แบบนี้อีก

“นี่ขนาดไม่ได้เป็นดาราแล้วยังมีคนมาต่อคิวขอถ่ายรูป ming เต็มเลยนะ” ไฉ้เจย์ในชุดครุยยกแขนขึ้นพาดไหล่ผม ยิ้มกว้างปากแทบฉีกถึงหู “เฟมัสเกินเพื่อนกู ภูมิใจวะ แม่ นี่สินะความรู้สึกของคนเป็นพ่อ”

“พ่อมึงสิ” ผมกลอกตาช้าๆ ทว่าพอมองหน้ามันแล้วก็อดรู้สึกโหวงๆ ใจหายขึ้นมาไม่ได้ เจย์มันเป็นเพื่อนสนิทผมมาตั้งแต่ปีหนึ่ง เรียนเล่นกินนอนสติดอกมาด้วยกันสี่ปีเต็ม ถึงเรียนจบแล้วเราจะยังคงติดต่อกันอยู่ แต่พอไม่ได้เจอหน้ากันทุกวันแล้วก็เหงาไม่ใช่น้อย...

“อะไร” ไฉ้เจย์เลิกคิ้วเมื่อเห็นผมจ้องหน้ามัน ทันใดนั้นมันก็ยิ้มล้อเลียน “จู่ๆ ก็เหงาที่ไม่ได้เจอกูทุกวันขึ้นมาซะใหม่จะน้องว่าหน้ามึงบอกหมดละ”

ผมแค้นเสียง “เฮอะ! โคตรมั่ว”

“เฮ้ยยย มาคิดถึงพี่แบบนี้ไม่ดีนะน้อง เดี่ยวพี่มึงมาต่อยกูทำไง”

“เหี้ย!”

“อะไรนะ” เพื่อนสาวคนหนึ่งในสาขาหันขวับมามองผมกับ

ไอ้เจย์ “เมื่อไหร่จะได้ยินอะไรผิว ๆ ว่าฉันมีแฟนแล้วหรือ”

“ช่วยยัย” ไอ้เจย์ยิ้มว่า ปราชัยตามองผมที่ถลึงตาใส่มันพลางเอ่ย “แล้วรู้ปะเพิร์ล แฟนไอ้ว่านั่นะ---”

“เพิร์ลอย่าไปฟังมัน!” ผมรีบเอามืออุดปากไอ้เพื่อนเวอร์ ก่อนที่มันจะปากสว่างไปมากกว่านี้ “ไอ้เนี่ยแม่งพูดอะไรต้องหาร้อย”

“ตกลงมีมีแฟนแล้วจริงปะ” เพื่อนอีกคนยื่นหน้าเข้ามาร่วมวงสนทนา

ผมเผลอปากแล้วพยักหน้า แก้มทั้งสองข้างร้อนวูบขึ้นมา เพราะเสียงร้องแซวของคนรอบตัว

“โหหะ อยู่มาสี่ปีไม่เห็นมี ทำงานญี่ปุ่นมีแฟนเลยดิ ชุ่มวะ”

“อายุเท่ากันไหม หรือแก่กว่า หรือหมาเด็ก?”

“อยากเห็นแฟนว่านอ่า”

เสียงรบเร้าของเหล่าเพื่อนที่ดูจะสนใจชีวิตรักชาวบ้านกันอย่างออกนอกหน้าดังขรม ทำเอาผมเขินจนทำตัวไม่ถูก ก่อนหน้านั้นในสายตาเพื่อน ๆ ผมดูเป็นพวกรักไม่ยุ่งมุ้งแต่เรียนละมั้ง ต่อให้มีใครเข้ามาจีบผมก็ไม่มีเวลาสนใจเพราะตอนนั้นเป็นดิ่งโนนนิ่ง เวลาว่างทั้งหมดของผมถวายเป็นไปหมดแล้ว แต่บทดวงคนมันจะมีแฟนถึงเวลามันก็มีเองอะครับ

ผมถลึงตาใส่ไอ้เจย์ที่ยกคิ้วกวน ๆ ให้ เพราะมันตัวเดียวเลยสร้างเรื่องให้ผมโดนรุมล้อเนี่ย!

“เออ แล้วแฟนว่านไม่มาด้วยหรือ”

“แฟนเราติดงานอะเพิร์ล ช่วงนี้เขางานยุ่งมากเลย เราเลยบอกว่าไม่ต้องมาหรอก เดี่ยวไปถ่ายรูปลักษณ์นอกรอบเอา” ผมตอบเพื่อนสาวด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ แบบที่คิดว่าเนียนกว่าตอนช่าง

แต่งหน้าลงรองพื้นให้ ไม่ลืมจะชิงตาใส่ไอ้เจย์ที่ทำปากพะงาบ ๆ
ไร้เสียงเป็นคำว่ากูรู้นะ

ครับ มันเป็นเพื่อนคนเดียวในสาขาที่ผมเล่าให้ฟังว่าแฟน
ผมเป็นใคร แล้วก็โดนทวงบุญคุณจนถึงทุกวันนี้ว่าต้องขอบคุณ
มันที่คะยั้นคะยอให้ผมไปออ디션นะ ไม่งั้นผมคงไม่มีแฟนอย่าง
ทุกวันนี้

โอเคครับ กลับมาที่เรื่องการซ้อมรับปริญญา บรรยากาศ
ของวันซ้อมใหญ่คึกคักไม่แพ้วันจริง และเรียกได้ว่าเป็นวันรับแขก
เพราะว่าวันจริงถือเป็นวันของครอบครัว ดังนั้นคนส่วนใหญ่จึงมัก
มาแสดงความยินดีกับเพื่อนฝูงในวันซ้อมนี้ละ สำหรับผมวันนี้ก็มี
แค่น้องสาวตัวดีมาทำหน้าที่ถือของให้เหมือนกัน อ้อ ลืมบอกไป
ว่าวิวสอบติดที่เดียวกับผมด้วยนะ เลยไม่ต้องย้ายคอนโดเพราะ
อยู่ใกล้มหาวิทยาลัยอยู่แล้ว ส่วนพ่อกับแม่ผมยังอยู่อยุธยา จะ
มาร่วมงานในวันจริงทีเดียวเลย

ตอนแรกผมก็คิดว่าวันนี้คงซิดซิด มีแต่เพื่อนฝูงแวะมาหา
ละมั้ง แต่ใครจะคิดว่าพอถึงหน้างานจะมีกลุ่มคนที่ไม่คาดคิดรอ
อยู่

“น้องว่านนน ยินดีด้วยนะคะ”

“พี่ว่านเรียนจบแล้ว ดีใจด้วยน้ำ”

“คนเก่งของหม่าม้า”

ช็อคอกไม้ ตุกตอกมากมายจากบรรดาแฟนคลับของผมที่รวม
ตัวกันมาแสดงความยินดีโดยไม่บอกล่วงหน้า ทำเอาขอบตาผม
ร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ หลังจากเกิดมรสุมดรามามากมาย
จนผมตัดสินใจหันหลังให้วงการบันเทิง ผมก็ไม่คิดว่าจะมีใคร

ติดตามตนอีกต่อไป แต่บ้านเบสของผมนกลับยังไม่ปิดตัวลง พวกเขา
ยังติดแท็กชื่อผมพูดคุยส่งกำลังใจให้ตามช่องทางโซเชียลต่าง ๆ
หรืออย่างวันนี้ที่แอบมาเซอร์ไพรส์กันทั้งที่เป็นวันธรรมดา น่าจะ
ต้องไปทำงานหรือเรียนกันแท้ ๆ...

“อะ...ขอบคุณครับ ทุกคน ขอบคุณจริง ๆ นะ” ผมยิ้มพลา
งเอื่อยเสียงเครือ ถึงจะมากันสี่สิบสามสิบคน ในสายตาคนอื่นอาจ
ไม่ใช่จำนวนที่มากมายอะไรนัก แต่มันก็แสดงให้เห็นว่าพวกเขา
ยังอยากอยู่ข้าง ๆ อดีตนักแสดงที่ไม่มีแม้แต่ผลงานสักชิ้นอย่าง
ผมอย่างไร้เงื่อนไข

ความรักของแฟนคลับยิ่งใหญ่แค่ไหน ผมเองนี่แหละที่รู้ดี
ที่สุด ดังนั้นจึงต้องพยายามอย่างหนักเพื่อห้ามไม่ให้ตัวเองน้ำตา
ไหลเพราะไม่อย่างนั้นแฟน ๆ คงจะร้องไห้ตามแน่ ๆ ในเมื่อพวกเขา
อุตส่าห์มาร่วมแสดงความยินดีกับผมทั้งที่ ผมเคยขอให้น้องสาว
ช่วยถ่ายรูปคู่กับแฟน ๆ ทุกคนแบบหนึ่งต่อหนึ่ง เป็นของขวัญ
ตอบแทนเล็กน้อยที่สุดเท่าที่ผมจะมอบให้แฟน ๆ ได้

“พวกเรายังรอพี่ว่านเสมอ นะคะ”

คำนั้นช่างหนักอึ้งเสียดแทงใจ ผมได้แต่ยิ้มไม่กล้ารับปาก
พวกเขา หัวใจเต้นรัวหนักหน่วง...

นอกจากแฟน ๆ จะมาเซอร์ไพรส์ อีกกลุ่มที่ทำให้ผมประหลาด
ใจไม่แพ้กันก็คือแก๊ง Our House คือวันนี้ผมลงงานมาซ้อม
รับปริญญาใครครับ คนอื่น ๆ ก็ควรจะอยู่ออฟฟิศทำงานของตัวเอง
กันไป แต่กลายเป็นว่าประมาณสิบโมงครึ่งผมก็ได้รับสายโทร. โไลน์
เข้าจากเร็นจิ

[พี่ว่านอยู่ไหนครับ]

“หือ? อยู่มหา’ลัยอะ วันนี้พี่มาซ้อมรับปริญญา”

[ครับ แล้วอยู่ตรงไหน พวกผมอยู่หน้าคณะนิเทศฯ แล้ว]

“หา?!”

นั่นแหละครับ เร็นจิ พี่เมอ และทีมงานอีกสามสี่คนยกโขยงกันมาหาผมถึงทีมหาวิทยาลัยแบบไม่มีการบอกล่วงหน้า ใจน้องรักแต่งหน้าเซตผมมาอย่างหล่อ หอบดอกไม้ช่อโตไว้ในอ้อมแขน ยิ้มหน้าบานเมื่อเห็นคนมองตัวเองแล้วส่งเสียงทักกรีดกรีดกันยกใหญ่

จริง ๆ คณะผมนี้ก็มีดารานักร้องอินฟลูเอนเซอร์เรียนกันอยู่หลายคนเลยนะ ผู้คนเคยชินกับการเห็นคนดังเดินไปเดินมา กันอยู่แล้ว แต่ตอนนี้เร็นจิมันกำลังมาแรงสุด ๆ จากซีรีส์ *Deep Dive ดำดิ่งสู่ใจเธอ* ถึงจะเป็นบทรอง ๆ ทว่าหน้าตาหมาเด็กของมันโดนใจสาววายเข้าอย่างจัง จนตารางงานนี้แทบจะเต็มแน่นทุกวัน กลายเป็นดาวรุ่งคนใหม่ที่สาววายรักลูกค้าเลิฟสุด ๆ จึงไม่แปลกเลยว่าทำไมพอคนเห็นมันแล้วถึงพากันหวีดแรงขนาดนั้น

ไฉ่เด็กตัวโตนั้น พอมองให้ชัด ๆ อีกทีก็ออราดาราจับจูนเหมือนอยู่คนละโลกกันแล้วแฮะ ในฐานะคนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับมันมาตั้งแต่วันแรกที่เซ็นสัญญาเข้าค่าย บอกเลยว่าผมภูมิใจในตัวน้องชายคนนี้สุด ๆ

“นี่ครับพี่ว่า” เร็นจียื่นช่อดอกไม้ให้ผมแล้วยิ้มกว้างจนตาหยี “เซอร์ไพรส์ไหมอะ”

“สุด ๆ แต่มากันได้ไงอะ วันนี้มีงานไม่ใช่หรอ”

“มีงานตอนบ่ายสามโมง เสร็จจากนี้ก็จะไปแล้ว” พี่เมอตอบแทนพลางขยับแว่นสายตาไว้กรอบของเธอที่เลื่อนลงมาจาก

ตั้งให้เข้าที่ มืออีกข้างยื่นช้อนตักตาแมวสวมชุดครุยมาให้ผม “ยินดีด้วยนะว่าน พี่จิรินทร์กับพี่วุฒิก็กี่ฝากมาแสดงความยินดีด้วย กลับไปพี่เขาว่าจะพาไปเลี้ยงข้าวกันสักมื้อนะ เดียวไว้หาวันที่ตารางว่าง ๆ กันก่อน”

“ขอบคุณมากเลยครับ ทุกคนเลย” ผมมองหน้าเพื่อนร่วมงานแต่ละคนอย่างซึ่งใจ

ตลอดเวลาที่ทำงานกับ Our House ไม่ว่าจะในฐานะนักแสดงหรือทีมงานของค่าย พวกเขา ก็คอยดูแลผมอย่างดีเสมอ ถึงจะมีบางครั้งที่ทัศนคติไม่ตรงกันไปบ้าง แต่ผมก็เข้าใจในความปรารถนาดีของพวกเขา และรู้สึกที่ผมโชคดีจริงๆ ที่เริ่มต้นเส้นทางการทำงานในวงการบันเทิงกับค่ายนี้

“มา ๆ ถ่ายรูปกันครับ” เจ้าภาพที่ดีก็ต้องไม่ลืมที่จะถ่ายรูปกับแขก ผมหันไปไหว้ว่านน้องสาว “วิว...”

“ทุกคนคะ ชัยบมาชิด ๆ กันเร็ว” น้องสาวผมเข้ามาจัดแจงให้โดยไม่ต้องบอก ชัยเด็กนี่เป็นโปรด้านการจัดท่าโพสยิ่งกว่าตากล้องมืออาชีพอย่างผมซะอีก เป็นความสามารถพิเศษของพวกเขาผู้หญิงหรือเปล่านั้น

พอถ่ายรูปเสร็จเร็นจิกิโน้มตัวลงมากกระซิบถามผม “แล้วพี่เดิร์ดล่ะครับ”

“มีงาน แต่พี่ก็บอกไปแล้วแหละว่าย่ามาเลย ขึ้นมาคนคงแตกตื่นกันหมด” ผมผ่อนลมหายใจพลางยิ้มออกมาโดยอัตโนมัติเมื่อนึกถึงแฟนหนุ่ม

คิดแล้วก็เขินเองแะะ ถึงผมจะคบกับเดิร์ดมาครึ่งปีแล้ว ทว่าก็ยังรู้สึกไม่ค่อยชินเท่าไรเมื่อนึกถึงว่าพระเอกดาวรุ่งสุดหล่อ

ยอดพระเมรุมาศแบบดบอยในสายตาสาววายทั่วราชอาณาจักร คนนั้นเป็นแฟนของผม แต่นั่นแหละครับ สาเหตุเพราะเขาเป็น คนดั่งนั้นละ พวกเรา...ไม่สิ ผมถึงไม่กล้าเปิดเผยความสัมพันธ์ เดิร์ดประกาศออกสื่อไปว่ามีแฟนแล้วก็จริง แต่ถ้าทุกคนรู้ว่าคน คนนั้นคือผม ผมคิดว่าชีวิตน่าจะหาความสงบสุขไม่ได้แน่ๆ

จะบอกว่าผมกลัวในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นมากเกินไปก็ใช่ แต่ ผมไม่อยากโดนทัวร์ลงรอบที่สาม สี ห้า ในเร็ววันนี้ เลยตกลงกัน ว่ารอไปอีกสักพักน่าจะดีกว่า เดิร์ดบอกว่าจะเปิดเผยความสัมพันธ์ ก็ต่อเมื่อผมยินยอมพร้อมใจ ซึ่งผมก็...ยังใจไม่กล้าพอ กลัวกระทบ กับอาชีพการงานเขาที่กำลังไปได้สวยอยู่ด้วย เลยคิดว่ารอไปอีก สักปีสองปีน่าจะดีกว่า มีแค่คนรอบข้างที่สนิทสนม กับคนที่ทำงาน ด้วยเท่านั้นที่รู้ว่าผมกับเดิร์ดคบหากันอยู่ แบบนี้ก็สงบสุขดี

“แล้ววันจริงก็ไม่มาเหรอครับ”

“ใช่”

“เสียดายแทนเลย” เร็นจิมน้อยๆ สายตาน้องมันดู...ยังง ้อเห็นใจผมละมั้ง

ผมเข้าใจนะ ถ้าคนนอกจะมองว่าน่าเสียดายที่คนสำคัญของ เราไม่ได้มาอยู่ร่วมในวันสำคัญอีกวันหนึ่งของชีวิตเรา แต่ส่วนตัว ผมไม่ได้ซีเรียสครับ ผมไปถ่ายรูปรอบกับเดิร์ดมาแล้ว แล้วก็ กะว่าจะรอเข้าชุดครุยไปถ่ายกับเดิร์ดอีกรอบตอนเขาเรียบจบด้วย เขาดรอปเรียนไว้ตั้งแต่ช่วงก่อนถ่าย *Deep Dive* ดำดิ่งสู่ใจเธอ เพราะอยากทุ่มเทให้งานแสดง พอตอนนี้งัดคิดลบนั้นก็ยิ่งตาราง แน่น ยังไม่มีเวลากลับไปเรียนสักที

“งั้นพี่ว่ามาเซลฟี่กับผมหน่อย ผมจะส่งรูปไปอวดพีเดิร์ด”

เจ้าเด็กตัวโตรีบขยับเข้ามาใกล้ เปิดกล่องหน้าโทรศัพท์มือถืออย่างกระตือรือร้น

“อย่าไปแก้งยั้วโมโหเขาอีกล่ะ” ผมตักคอเพราะรู้แถวไธเรนจิ “เดี๋ยวหมอนั่นก็มาบ่นให้พี่ฟังอีก รู้ปะเตีร็ดบอกว่าไม่น่ามาสนิทกับเราเลย”

“หลวมตัวไปแล้วก็ช่วยไม่ได้นะครับ” คนอายุน้อยกว่าจิกยัมเจ้าเล่ห์ “ผมแก้งเขานิดๆ หน่อยๆ เอาคืนไงล่ะ แค่นี้ไม่เป็นไรหรอก”

“เอาคืนเรื่องไร เตีร็ดเคยทำอะไรให้เธอ”

“ก็...นิดหน่อยนะครับ” พอพูดมาถึงตรงนี่ยัมเจ้าเด็กก็เจื่อนลงเล็กน้อย แต่เพียงชั่วพริบตาประกายสดใสก็กลับมาปรากฏในดวงตาเรียวรี

“ถ่ายรูปกันเถอะฮะ ชีสสส”

และนั่นคือเขียนผู้มีแกลก เอ้ย! แหกผู้มีเกียรติสุดเซอร์ไพรส์กลุ่มที่สอง เร็นจียืนคุยกับผม ถ่ายรูปทักทายแพนๆ แถวนั้นอยู่ราวสิบนาทีก็นวดตัวกลับไปพร้อมกับพี่เมอและทีมงานเพื่อวิ่งไปงานอีเวนต์ต่อ ผมตั้งใจไว้เลยว่าวันรับปริญญาของน้องมันผมต้องไปร่วมแสดงความยินดีให้ได้

“พี่เร็นจิหล่อเนอะ” ยัยน้องสาวตัวดีทำหน้าเคลิ้ม มองตามแผ่นหลังกว้างโดดเด่นท่ามกลางฝูงชนของซูเปอร์สตาร์หน้าใหม่ที่เดินฝ่าวงล้อมบัณฑิตและแขกจากไป จากนั้นก็ชะบัดหน้ามาย่นจุมูกใส่ผม “มีผู้ชายหล่อๆ มาหาถึงที่ ช่วงพี่เวิร์กช็อปกับถ่ายซีรีส์ เขาก็มารับมาส่งพี่บ่อยด้วยอะ วาสนาดีเกินพี่ชายหนู”

“ก๊ี้จะ” ผมยักคิ้วให้วิว มองตามหลังรุ่นน้องที่ตอนนี้เดิน

พื้นที่คณะนิเทศศาสตร์ไปได้ในที่สุด พลังคิดว่าเร็นจิมันรักผมมากจริง ๆ และ เพราะรู้จักกันตั้งแต่วันแรกที่เข้าค่ายหรือเปล่านั้น แต่ผมก็รักมันมาก ๆ เหมือนกัน มันเหมือนเป็นน้องชายแท้ ๆ ของผมเลย

“ว่าแต่พีเตอร์ไม่มาจริงหรอ” วิชยับเข้ามาใกล้ ดวงหน้าน่ารักน่าเอ็นดู (แหงละ น้องสาวผมก็ต้องสวยอยู่แล้ว) ฉายแววหยอกล้อ “พวกคลั่งรักอย่างพีเตอร์อะนะจะไม่มา เชื้อหนูปะว่าเขาต้องมาเซอร์ไพรส์พีแน่ ๆ”

“วันนี้เตอร์มีงานจริง ๆ พีเช็กมาแล้ว” ผมย้ำเสียงอ่อนพลัง ดึงช่อดอกไม้จากแฟน ๆ ที่น้องสาวแบกอยู่มาถือแทน ขณะมุ่งหน้ากลับไปยังใต้ตึกคณะเพื่อหาที่นั่งพัก รอเวลาประกาศรวมตัวบัณฑิตเข้าห้องซ้อม

“เขาหลอกพีเปล่า แบบว่าอยากมาเซอร์ไพรส์ไร้” วิชยังไม่ลดละแรงมโนว่าแฟนผมจะทำอะไรแบบที่โนนินายหรือชีรีส์มักทำกัน

ผมส่ายหน้าดิก “อันนี้พีเช็กกับเออาร์ใหม่เขาเลย”

ล่าสุดเตอร์เปลี่ยนเออาร์แล้ว จากพีชันนี่มาเป็นพีเพลินครับ ได้ยินว่าเธอเป็นหัวหน้าเออาร์ของค่ายด้วย และสิ่งแรกที่เธอทำหลังจากมาดูแลเตอร์ก็คือการขอช่องทางติดต่อผมไว้

ตอนแรกผมกึ่ง ๆ กลัวจะเจอบทโดนบังคับเลิกหรือเปล่านั้น แต่เธอก็ดูไม่ได้ไม่ชอบใจที่ผมกับเตอร์คบหากัน ทั้งยังบอกว่าในฐานะคนดูแลศิลปิน มีช่องทางติดต่อแฟนของศิลปินไว้ก็ควรจะ ทำให้ทั้งเตอร์และผมอุ่นใจมากกว่า บางทีพีเพลินคอยส่งข่าวประมาณว่าวันนี้นานเลตเตอร์อาจจะกลับซ้ำเพื่อไม่ให้ผมเป็นห่วง

คือเวลาทำงานเดี๋ยวจับโทรศัพท์มือถือไม่ได้ไงครับ ก็มีพี่เพลิน
นี่แหละที่ช่วยส่งข่าวให้ผม

“เห็นว่าวันนี้มีออกกองถ่ายหนังนะ ยังไงเดี๋ยวก็นี่มาหรรอก
เลิกมโนได้แล้ว”

“โห เสียตาย” วิวผ่อนลมหายใจพลางทรุดนั่งลงบนม้านั่งที่
ไฉ่เจย์กับเพื่อน ๆ สาขาผมนั่งอยู่ก่อน แล้วลดเสียงลง “งี้พี่เดี๋ยวก
ก็ไม่ได้มางานรับปริญญาพีจิง ๆ นะสิ นี่ถ้าหนูติดงานจนไม่ได้
ไปงานรับปริญญาแฟนคงเซ็งตายเลย”

ผมนิวหน้า หนูได้ยินแค่บางคำเพราะต่อมทรวงน้องมันกระตุก
ยิก ๆ “แกมีแฟนแล้วหรอ ใคร ไหนเอามาดูหน้าสิ”

“ยัง! แค่เปรียบเทียบกับ โอ้ยยย เอาอีกละ ตัวเองมีแฟน
แล้วแต่มาทำทรวงทรวงน้อง หมั่นไส้อะ” วิวเบะปากใส่ผมที่ทำหน้า
บูดไม่แพ้กัน

โห ก็ผมโตแล้วอะ แต่ในสายตาผมวิวยังเป็นเด็กน้อยอยู่
เลยไง เวลาได้ยินน้องพูดเรื่องแฟนขึ้นมาทีไรผมก็อดรู้สึกเหมือน
หมวดจะออก อยากเดินไปหิบบไม้ตะพดทุกทีเลย

ช่วงเที่ยงอันแสนซุกมุนของเหล่าบัณฑิตใหม่ผ่านพ้นไป
อย่างรวดเร็ว ผมกินข้าวไข่เจียวที่วิวฝากคนมหาศาลไปซื้อมาให้
สลับกับรับโทรศัพท์ ทักทายเพื่อนฝูงคนรู้จักที่อุตส่าห์มาหา

ถามว่ากินข้าวอิ่มท้องไหมตอบเลยว่าไม่ เพราะส่วนใหญ่
มันแต่คุยจนลืมกิน ป้ายโมงปุ๊บถึงเวลาโดนเรียกเข้าหอประชุมแล้ว
ข้าวยังไม่หมดกล่อง แต่ความอึดใจนะสุด ๆ ไปเลยครับ ผมได้เจอ
เพื่อนสมัยมัธยมที่อุตส่าห์เหมารถมาหาจากอยุธยา ไหนจะ

เพื่อนต่างคณะอีก ยังไม่รวมแฟน ๆ และเพื่อนร่วมงานที่อุตสาหกรรมมาแสดงความยินดี บอกเลยว่าความอึดใจนี้ทำให้ผมพอประทังชีวิตจากความหิวได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“เดี๋ยวหนูลอยอยู่นี้แหละ พี่ออกจากหอประชุมเมื่อไรก็มาหาหนูตรงนี้นะ” วิวบอกพลางรับโทรศัพท์มือถือถือไปจากผม เนื่องจากทางมหาวิทยาลัยไม่ให้นำเครื่องมือสื่อสารและข้าวของอื่น ๆ เข้าหอประชุม เหล่าบัณฑิตจึงต้องฝากของทั้งหมดไว้กับญาติหรือเพื่อนที่มาด้วยกัน

การฝึกซ้อมเริ่มต้นขึ้นตอนบ่ายสองโมงตรง คณะนิเทศศาสตร์เข้าร่วมพร้อมกับอีกสี่คณะซึ่งมีคณะใหญ่ ๆ อย่างวิศวกรรมศาสตร์และรัฐศาสตร์อยู่ด้วย ด้วยปริมาณจำนวนบัณฑิตหลายพันคน กว่าผมจะได้ออกจากหอประชุมอีกทีฟ้าก็มืดแล้ว ทั้งยังหิวจนไส้แทบขาด

ผมเดินลากขากลับไปยังใต้ถุนตึกนิเทศศาสตร์ที่นัดหมายกับน้องสาวไว้ มองหาแผ่นหลังเล็ก ๆ คั่นตา แต่ ณ จุดที่วิวควรจะนั่งอยู่กลับมีแผ่นหลังกว้างของชายหนุ่มคนหนึ่งสวมเสื้อเชิ้ตสีดำนั่งหันหลังให้ผม

วิวไปไหนวะ

เพราะความอ่อนล้าทำให้ผมไม่ทันสังเกตให้ดี ในหัวนึกถึงแต่จะมองหาน้องสาวอย่างเดียว ถึงอย่างนั้นผมก็ยังเดินฝ่าฝูงบัณฑิตที่ทะลักเข้ามาใต้ถุนตึกนิเทศศาสตร์ไปยังโต๊ะตัวนั้น พลางชะโงกหน้าไปมองว่าเป็นเพื่อนหรือญาติของเพื่อนคนไหนที่ผมเจอเมื่อเช้าหรือไม่

แต่พออีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมอง ผมก็อ้าปากค้างเหมือน

ชากรรไกรจะหล่นลงไปใต้ตม

“ตกใจขนาดนั้นเลยหรอ”

“นะ...นาย” ผมอ้าปากพะงาบๆ เหมือนปลาทองขาดน้ำ
จ้องคนตรงหน้าด้วยสายตาไม่ยากเชื่อ “ทำ...ทำไมมาอยู่นี้”

“ก็มาหาแฟนไง” เดวิดที่สวมแว่นสายตากับแมสก์ปิดบัง
ใบหน้าไว้เหมือนทุกครั้งที่เขาอยากปกปิดตัวตนกล่าว ดวงตาเรียว
คมโค้งขึ้นเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวเมื่อเห็นผมยังยืนช็อกไม่เลิก
“เซอร์ไพรส์ครับ”

“...ไหนบอกมีถ่ายหนึ่ง”

“ก็มีจริง แต่แค่สี่ชิ้น ฉันก็เลยมาหาแฟนได้นี่ไง” เดวิดดึงผมให้
นั่งลงข้างตัวพลางเลื่อนมือมาโอบไหล่ ดวงตาภายใต้แว่นสายตา
สีเหลี่ยมไร้กรอบทอประกายพราวระยับแบบที่ทำให้ผมหน้าร้อน
ไปหมด

“นายตกใจน่ารักชะมัด อยากหอมเลยอะ”

“พอเลย!” ผมถลึงตาใส่คนที่เริ่มทำมือร่วมโอบไหล่อยู่ดี ๆ
ไม่รู้ไหลไปตรงเอดตั้งแต่เมื่อไร ผมดึงมือเดวิดออกจากเอวพลาง
มองไปรอบ ๆ ซึ่งมีฝูงชนอยู่เต็มไปหมด

“แล้ววิวไปไหนเนีย”

“น้องไปเข้าห้องน้ำ แล้วนายก็ออกมาพอดี”

“โอเค แล้ว...มานั่งนี้ไม่มีคนเห็นหรอ”

“ถึงเห็นก็จำไม่ได้หรอกมั้ง อีกนิดฉันก็เอาหมวกไอ้ไม่คงคลุม
หน้าละ” เดวิดพูดเสียงก๊วหัวเราะเบา ๆ

ผมหรีตามองสภาพคนที่มองจากดาวอังคารก็รู้ว่าเพิ่งออกมา
จากกองถ่าย ผมเฝ้าเบะปั้ง ไหนจะเสื้อผ้า ออว่า หัวจดเท้า

ตะโกนคำว่าดารารออกมาแบบไม่ต้องพยายามด้วยซ้ำ แต่เอาเออะ ถ้ามองแบบกลาง ๆ พระเอกคนดังอย่างเต๋ร็ด ธตุต จะแวะมาแสดงความยินดีกับอดีตเพื่อนร่วมงานอย่างผมก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ใช่ไหมล่ะ ต่อให้มีคนเห็นก็คงไม่เป็นไร...

“หิวแน่ ๆ ไข่ไหม” เต๋ร็ดเลื่อนถุงแซนด์วิชแฮมชีสของโปรดผมมาให้ ตามด้วยแก้วชานมไข่มุก “ฉันซื้อมาให้ เย็นแล้วกินชานมเบา ๆ พอ เดี๋ยวคืนนี้นอนไม่หลับ”

“ต่อให้กินกาแฟฉันก็น่าจะหลับเป็นตายอยู่ดี” ผมคว้าแก้วชานมที่ละลายไปเล็กน้อยมาดูด ขณะที่เต๋ร็ดแกะฟากกล่องพลาสติกที่ใส่แซนด์วิชออกยื่นให้ผม

“เพิ่งมาไข่ไหม”

“อ้อ ประมาณสิบนาที”

“ไอ้เอ๋นั่นอ้อออาเอ๋ย” (ไม่เห็นต้องมาเลย) ผมพิมพ์เสียงอู้อี้ เพราะมีแซนด์วิชอยู่เต็มปาก

เต๋ร็ดยื่นหน้าเข้ามาใกล้พลางกระซิบ “วันสำคัญของแฟนทั้งทีจะไม่มาได้ยังไง”

“...”

“ยินดีด้วยที่เรียนจบนะครับ”

เขาพูดพร้อมกับหยิบช่อดอกไม้ช่อเบ้อเริ่มที่บรรจุกุหลาบสีชมพูสลบขาวมาถือไว้ ตอนแรกผมนึกว่ามันเป็นช่อดอกไม้ของบัณฑิตคนอื่น เพราะคนเยอะมากเลยต้องแซวโต้ะกัน แต่กลายเป็นว่านั่นคือช่อดอกไม้ที่เต๋ร็ดตั้งใจซื้อมาให้ผม...

“เดี๋ยวรอน้องวิวกลับมา นายกินเสร็จก็ไปถ่ายรูปกันสักหน่อยเออะ”

“...”

“เป็นอะไร จะร้องไห้?”

“เปล่า!” ผมรีบแก้ตัวพลางกะพริบตาถี่ ไล่ความร้อนผ่าว
ในดวงตา

สายตาที่เติร์ดมองมาในตอนนี้อยู่เต็มไปด้วยความเอ็นดู

“ถึงร้องก็ไม่ลို့หรือครับ ร้องเลย”

“ไม่!” ผมตอบเสียงแข็งทว่าสั่นเครือนิด ๆ ก่อนกัดแขนด้วิช
ไปอีกคำโต

บ้าชะมัด ทำไมจู่ ๆ ผมถึงรู้สึกอ่อนไหวแบบนี้ได้ละ ตั้งแต่
วันแรกที่คบกันผมก็รู้อยู่แล้วว่าความสัมพันธ์ของพวกเรายัง
ไม่เหมาะสมที่จะเปิดเผยให้ทุกคนรู้ ผมไม่มีทางจะได้เดินจับมือ
กับเติร์ดในที่สาธารณะ ไม่มีทางจะได้ลงรูปอวดแฟนในโซเชียล
อย่างใครเขา ซึ่งผมไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจกับเรื่องนั้นจริง ๆ แม้แต่
การที่เขาไม่สามารถมางานรับปริญญาได้ผมก็เข้าใจเขาทุกอย่าง
ไม่เคยคิดเสียใจเลยแม้แต่่น้อย

แต่พอเติร์ดอยู่ตรงนี้ ตรงหน้าผม ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกเหมือน
จะกลืนน้ำตาไม่ได้ สงสัยผมคงหิวมากจนอารมณ์อ่อนไหวแหง
เลย

“มีแซนด์วิชอีกอันนะ” เติร์ดพูดเสียงอ่อนพลางดึงกล่องใส่
แซนด์วิชออกมาอีกชิ้น

“ไม่เป็นไร นายกินเถอะ ได้กินข้าวยัง”

“กินขนมปังไปแล้ว” อีกฝ่ายเลื่อนมือมาลูบศีรษะผมเบา ๆ
เพราะมุมที่นั่งของพวกเราหันหลังให้ทางเข้าตึก จึงเป็นโชคคิตที่ไม่มี
ใครสังเกตว่ามีซูเปอร์สตาร์ท่านหนึ่งนั่งอยู่ตรงนี้

ผมยึดแซนด์วิชใส่ปากหมดในเวลาอันรวดเร็ว พอกินคำสุดท้ายวิวก็กลับมาจากห้องน้ำพอดี บ่นชมว่าคิวห้องน้ำหญิงยาวไปถึงดาวอังคาร แล้วยัยน้องสาวตัวดีสารภาพว่าวางแผนเรื่องผมกับเตีร์ดมาก่อนหน้านี้

“หนูก็พยายามไปพีแล้วอะ พี่ซื้อบ๊องเอง”

“เฮ้อ!” ผมถลึงตาใส่น้องสาว ก็ว่าอยู่ทำไมพยายามยุให้คิดจั่งว่าเตีร์ดจะมาเซอร์ไพรส์ เพราะวิวรู้ดีว่าผมจะไม่เชื่อในสิ่งที่เธอพูดยังไงละ

“ปะๆ รีบไปถ่ายรูปกันเถอะ”

วิวคว่ำกล้อง DSLR ของผมไปคล้องคอตัวเอง แล้วจุดผมให้ลุกขึ้นจากที่นั่ง โดยมีเตีร์ดเดินหอบข้าวของ ช่อดอกไม้ตามมา ผมสังเกตว่าเขาไม่ได้พยายามจะหลบเลี่ยงสายตาผู้คนสักนิด ต่อให้มีใครมองมาเขาก็ดูเฉยๆ ไม่รู้มันใจว่าจะไม่มีใครจำตัวเองได้ หรือไม่สนใจว่าจะถูกจำได้กันแน่

“ตรงนี้แหละ!” วิวลากผมเดินมาหยุดที่สวนหย่อมของคณะซึ่งมีไฟสปอตไลท์เจิดจ้า จากนั้นดันเตีร์ดให้มายืนคู่กับผม “เฮ้อ บัณฑิตรับดอกไม้จากคุณแฟนเสร็จแล้วก็โยนช่อดอกไม้ได้เลยน้ำ~”

“ใจเย็นน้องวิว ผิดงานแล้ว” เตีร์ดท้วงขึ้นพร้อมหัวเราะร่วนแล้วหันมามองผมด้วยสายตาวานเซียม “แต่เดี๋ยวสักวันก็ได้โยนรออีกหน่อยนะ”

“หุ่ยๆๆ กล้องอยู่นี้นะพี่สุดหล่อ เลิกมองหน้าพี่หนูสักห้าวินาทีน้ำ” วิวส่งเสียงแซว ขณะที่ผมเขินจนแทบมุดแผ่นดินหนี ไม่น่าเชื่อว่าสองคนนี้จะเข้าหากันดีขนาดนี้ อยู่ด้วยกันที่ไรรวมหัว

กันแกลังผมทุกที จะบ้าตายเลยครับ!

“น้องวิว ถ่ายอิกรอบได้ไหม เดี่ยวพี่เอาแมสก์ลง”

“ฮะ?” ผมหันขวับไปมองคนพูดที่ทำท่าจะถอดแมสก์จริง ๆ
“ไม่ดีมั้ง เดี่ยวคนเห็น...”

“ก็เห็นไป ไม่เป็นไรหรอก” เติร์ดพูดพลางถอดแมสก์ออก
ยัดใส่กระเป๋ากางเกงยีนด้านหลัง

เสียงซัดเตอร์ดังขึ้นถี่รัวราวสิบวินาที ผมคิดว่าน่าจะได้รูป
ไปเยอะแล้วจึงรีบหันไปหาเติร์ด “ใส่แมสก์เร็ว เดี่ยวก็โดนคนรุม
หรอก”

“โอเค ๆ” เติร์ดยิ้มบาง มองผมด้วยสายตาเหมือนอยาก
จะละลายขาผมให้กลายเป็นของเหลวให้ได้ ก่อนจะยอมหยิบ
แมสก์มาสวม

“ยินดีด้วยอีกครั้งนะ” ดวงตาของเขาโค้งขึ้น “มาหาแล้วนะ
รักนะครับ”

“...” บอกเลยว่าไฟสปอตไลต์ก็คงไม่ร้อนเท่าหน้าผมตอนนี้
เติร์ดเป็นพวกบอกรักแบบหน้าตาเฉยได้ทุกสถานการณ์ ผิดกับผม
ที่หน้าบางเหลือเกิน

“มีของขวัญให้ด้วย เดี่ยวค่อยกลับไปเอาที่ห้อง คืนนี้นาย
จะนอนกับฉันใช่ไหม”

“ก็...” ผมออกอาการลังเล ตอนแรกไม่คิดว่าเติร์ดจะมา
ก็เลยจะกลับคอนโดกับวิว แต่พอเขาใช้สายตาส่อ ๆ คาดหวัง
เต็มเปี่ยมมองผมแบบนั้นผมก็น้ำท่วมปาก

“พี่เขยเอาตัวไปได้เลยคะ” วิวที่เดินเข้ามาสมทบโบกมือ
เป็นเชิงไล่ไล่ผม “เอาหนูไปหย่อนไว้ตรงปีที่เอส แล้วจะเอาพี่ว่าน

“ไปต้มยำทำแกงที่ไหนก็เชิญเลย”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวพี่ไปส่งวิวก่อน แต่พี่ชายวิวกี่ขออนะ”

“โอเค ดี!”

“เดี๋ยว ถ้ามั่นด้วยสิ!” ผมโวยวาย

ท่อนแขนแกร่งสอดเข้ามาที่เอวผม เติร์ดก้มหน้ามากกระซิบ

“คำตอบของนายฉันรู้อยู่แล้ว”

“...”

เป็นอีกครั้งที่ผมไม่สามารถจะโต้แย้งได้ เติร์ดเป็นพวกรู้ตัวว่าหล่อ ทั้งยังใช้ความหล่อเป็นอีกต่างหาก ให้ตายสิ แฟนผมเนี่ยรับมือยากจริงๆ!

Scene 2

One Day Date With #ThirdWan

อ่าน POV

I love my job!

ไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อไรกันที่ประโยคข้างต้นกลายเป็นประโยค
กึ่งประชดประชันมากกว่าจะหมายความว่าตามตัวอักษร แต่สำหรับ
ผมก็ I love my job ที่กำลังทำอยู่จริง ๆ นะ ไหน ๆ ผมก็เรียนสาขา
ประชาสัมพันธ์มาอยู่แล้ว การเป็นครีเอทีฟประจำค่าย รับผิดชอบ
การสร้างคอนเทนต์ ทำงานเบื้องหลังช่วยโปรโมตให้ศิลปินดูจะ
เป็นสิ่งที่เข้าทางผมมากกว่าการอยู่นักล้อง

แต่นั้นแหละครับ ถึงผมจะชอบงานของตัวเองขนาดไหน
มันก็มีบางวันที่อยากเลิกงานไว ๆ อยู่เหมือนกันละน่า อย่างเช่น
วันนี้...

“พี่อ่าน นาฬิกามันมีอะไรน่าสนใจขนาดนั้นเลยหรอครับ”
เสียงนุ่มคั่นหูร้องแซว ขณะที่ผมเผลอเหลือบมองสมาร์ต-

วอตช์บนข้อมือเป็นรอบที่ เอ่อ...ไม่ได้นับแะ ทำเอาผมสะดุ้งน้อย ๆ
รีบยกหน้าขึ้นมองคนพูด

“มามองอะไรพี่เนี่ย ไม่เรียนรอะ”

“นี่มันช่วงพักต่างหาก” เร็นจิยึดตัวบิดชี้เกียจพลางส่งยิ้ม
หวานให้ ทำเอาผมกวาดตาล่อกล่กมองไปรอบห้องซึ่งคนอื่น ๆ
กำลังทยอยลุกออกไปด้านนอก ดูเหมือนพี่หลวง แอกลงใจจะสั่ง
เบรคคลาสตอนที่ผมมัวแต่เหม่ออยู่สินะ

วันนี้เป็นคลาสเวิร์กช็อปซีรีส์แนวฟิสิกส์มหาวิทยาลัย
เรื่องใหม่ที่ค่าย Our House ลงทุนสร้าง ส่วนพระเอกก็ไม่ใช่คนอื่น
คนไกล ไอ้เร็นจิน้องรักที่กำลังมาแรงสุด ๆ ด้วยอานิสงส์ของ *Deep Dive*
คำดังสู่ใจเธอ นั่นเอง เนื่องจากสาววายไม่สามารถต้านทาน
ดาเมจหมาเด็กได้ เร็นจิลายเป็นอีกคนที่แจ้งเกิดกับซีรีส์เรื่องนี้
นอกเหนือไปจากเตีร์ดที่กำลังติดลมบนสุด ๆ

“พี่ว่านั้ได้ถ่ายตอนพวกผมเรียนไว้ปะครับ ไม่มีฟุตเทจเดียว
ก็โดนโกรธหรอก”

“ถ่ายสิ” ผมถลึงตาใสไ้เด็กที่บังอาจมาตั้งข้อสงสัยว่าผม
บกพร่องในหน้าที่ คือวันนี้ผมถูกส่งมาเก็บเบื่องหลังคลาสเวิร์ก-
ช็อปไปทำด็อกคิวเมนทรีนะ เป็นสาเหตุว่าทำไมผมถึงต้องมานั่งจ้อง
ในคลาสเรียนแอตติ้งทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ไม่ใช่นักแสดงแล้ว

เร็นจิลุกขึ้นเดินเข้ามาใกล้แล้วนั่งยอง ๆ ลงตรงหน้า ใบหน้า
ที่มีแต่รอยยิ้มเสมอของเจ้าเด็กตัวโตเผยแววขี้เล่น “แล้วมองนาฬิกา
บ่อย ๆ ทำไมอะครับ พี่เตีร์ดทักมาหะอ”

“เปล่า แค่ดูว่ากี่โมงแล้ว”

“งั้นมันดัดเดตเหงเลยใช่ไหมอะ” เร็นจิสันนิษฐาน น้ำเสียง

ตัดพ้อนิด ๆ “ใช่แหละเลย ยังไงแฟนก็ต้องสำคัญกว่าน้องอยู่แล้วอะเนอะ”

“ไม่มี” ผมตอบเสียงกลิ้วหัวเราะะ จริง ๆ วันนี้ผมแค่อยากใช้เวลามันเดินเร็ว ๆ หน่อยจะได้หมดวันไว ๆ เนื่องจากพรุ่งนี้มีเรื่องสำคัญรออยู่

ก็...เอ่อ...มีนัดเด็ดพรุ่งนี้นั่นแหละ ในที่สุดนักแสดงคิวทองคนนั้นเขาก็มีเวลาว่างพาผมไปเด็ดในรอบสามเดือนแล้วครับทุกคน!

“จริงเหวออะ” เร็นจิตาเป็นประกาย ถามอย่างกระตือรือร้น “ผมว่าหลังเรียนเสร็จจะชวนทุกคนไปกินซูชิอยู่พอดี พี่สนใจไหมครับ”

“ก็ได้นะ” ผมตอบตกลงแล้วหันไปเรียกนักแสดงหน้าใหม่คนหนึ่งที่นั่งขัดสมาธิอยู่กลางห้อง หันหลังให้พวกเรา

“ฮาม ๆ เลิกเรียนแล้วไปกินซูชิกันเปล่า”

ฝ่ายนั้นหันหน้ามามอง หนุ่มน้อยหน้าตาน่าเอ็นดูแต่ติดจะนิ่งขริมไปสักหน่อยกล่าวเสียงเรียบ “ผมไม่ค่อยสะดวกครับ”

“ปล่อยไปเถอะครับพี่ว่าน ผมชวนก็ไม่ไปเหมือนกัน รายนั้นเขาหยิ่ง” เร็นจิเอ่ยด้วยน้ำเสียงกวน ๆ ในแบบที่ผมได้ยินไม่บ่อยนัก

ผมเหล่มองน้องรัก หรีดตาลงอย่างอ่อนใจทันที “อย่าแกล้งเพื่อนดิ”

“ผมเปล่าสักหน่อย”

“เฮ้อ!”

ผมหันไปมองแผ่นหลังของฮาม สลับกับใบหน้าหงอย ๆ ของเร็นจิที่ถูกตำหนิแล้วได้แต่ถอนใจ ได้ยินมาว่าสองคนนี้เป็นเพื่อน

สมัยเด็กกันด้วยไม่ใช่เหรอ ผมยังคิดว่าจะสนิทกันมาก ๆ เสียอีก
ยังดีใจแทนเลยที่athamผ่านการอดิชนมาเข้าค่ายเดียวกัน เร็นจิมัน
มีเพื่อนอยู่ในกองจะได้ไม่เหงา แต่ทำไมไป ๆ มา ๆ เห็นพวกมันกัด
กันแทบทุกครั้งทีเจอหน้า และไม่น่าเชื่อว่าไอ้น้องผมนี่แหละเป็น
ฝ่ายชอบไปแหย่เพื่อน อยู่กับผมมันไม่เคยกวตืนแบบนี้เลยนะ

“เราก็กะลาง ๆ ลงมั่งไอ้เรื่องแกล้งเพื่อนอะ” ผมอดไม่ได้
ที่จะปราม อาจจะดูขี้เสือกไปหน่อยแต่ผมหวังดีกับพวกมันล้วน ๆ
“เดี๋ยวโกรธกันขึ้นมาจริงจะยุ่งนะเว้ย ยิ่งต้องทำงานด้วยกันด้วย”

“เหมือนพี่กับพี่เตีรด์อะเหรอครับ” รุ่นน้องแซว ทำเอาผม
หน้าร้อนวาบขึ้นมาเมื่อนึกถึงความทรงจำครั้งเก่าที่จริง ๆ ก็ไม่ได้
ผ่านมานานขนาดนั้น แต่สถานะของผมกับเตีรด์ดันพลิกจาก
หลังมือเป็นหน้ามือ

“เออใช่! หรืออยากเป็นแบบพวกพี่ก็ตามใจแก” ผมอาศัย
เสียงเข้มเข้ากลบเกลื่อนความขัดเขิน เร็นจิก็กเหมือนจะรู้ทันเพราะ
ไอ้เด็กแสบส่งเสียงหัวเราะคิกคัก ก่อนที่ดวงตาเรียวรีจะเหลือบ
มองแผ่นหลังของathamแล้วเผยรอยยิ้ม

“อือ...กันะ”

“ฮะ?”

“เปล่าครับ ๆ แค่ว่าบอกว่าเดี๋ยวผมไปชวนคนอื่นไปกินม้อเย็น
ด้วยแล้วกัน”

เร็นจิหันมามียิ้มตาหยีได้ ก่อนจะถูกขึ้นเดินไปสะกิดเพื่อน
นักแสดงคนอื่นเพื่อชวนไปกินม้อเย็นหลังเลิกคลาสด้วยกัน ขณะที่ผมเปิดกล้องเช็คไฟล์ภาพและคลิปที่ถ่ายมาพร้อมกับภาวนาให้
เวลาผ่านไปเร็ว ๆ

เมื่อได้กลับมา นั่งอยู่ในคลาสเรียนแอกติงแบบนี้ ความรู้สึกบางอย่างที่คล้ายจะเป็น ‘ความคิดถึง’ ก็ผุดขึ้นมาอย่างน่าประหลาด เมื่อได้เห็นเร็นจิกับนักแสดงคนอื่น ๆ ตั้งอกตั้งใจฟังแอกติงโค้ช ผมก็อดนึกถึงตัวเองตอนเป็นนักแสดงหน้าใหม่ขึ้นมาไม่ได้ ตอนนั้นผมไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับการแสดงหรือวงการบันเทิงเลยสักนิด ทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนเป็นสิ่งแปลกใหม่ที่น่าตื่นเต้นและน่ากังวลไปพร้อม ๆ กัน ถึงอย่างนั้นผมก็สนุกกับการแสดง อาจไม่ถึงขั้นตกหลุมรัก แต่ก็เป็นที่ทำให้แล้วรู้สึกมีความสุขอยู่ไม่น้อย

“สองคนจับมือกัน หลับตา ปล่อยให้ตัวละครเขาสืบความคิดเรา แล้วบอกมาว่าเรากำลังรู้สึกยังไงกับคนที่เราจับมืออยู่”

ขณะมองพี่หลวง แอกติงโค้ชสอนพวกเด็ก ๆ ผมก็ยกกล้องขึ้นเก็บบรรยากาศไปพลางคิดว่านี้ละมั้งสิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกสนใจการแสดง ช่วงขณะหนึ่งที่เราสามารถเป็นคนอื่นที่มีประสบการณ์ชีวิตแตกต่างจากตัวเอง และทำให้ทุกคนเชื่อว่าไม่ใช่ตัวเราได้ ผมว่ามันคือการท้าทายความสามารถเหมือนการตั้งเป้าเวลาวิ่งมาราธอนเลยนะ ผมชอบความรู้สึกแบบนี้ บางครั้งผมก็เคยคิดเหมือนกันว่าถ้าวันนั้นผมไม่ถอดใจไปก่อนจะเป็นยังไงนะ ผมจะยังคงเป็นนักแสดงอยู่ไหม

แต่ทุกวันนี้ผมก็มีความสุขกับงานที่ทำ และหากย้อนกลับไปได้ผมก็ยังยืนยันคำเดิมนั่นคงเป็นหนทางที่ดีที่สุดในเวลานั้น ทั้งเพื่อรักษาสภาพจิตใจของผมเองและเพื่อทุกคนรอบตัว

“เฮ้! เลิกคลาส อย่าลืมอัดคลิปที่บอกส่งมาทุกคืนกันด้วยล่ะ!”

ผ่านไปอีกหนึ่งชั่วโมงคลาสเรียนของวันนี้ก็จบลง เร็นจิและ

นักแสดงคนอื่นในเรื่อง (ยกเว้นธามที่แยกตัวกลับบ้าน) นั่งรอตู้ของค่ายไปลงที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งใกล้ๆ สถานที่เวิร์กช็อป ส่วนผมขี่มอเตอร์ไซด์สกู๊ปไปถูกรักตามไป จากนั้นก็พากันพุ่งเข้าร้านอาหารญี่ปุ่น มื้อค่ำที่เต็มไปด้วยบรรยากาศครึกครื้นและเสียงพูดคุยดำเนินไปเกือบสองชั่วโมง จนเกือบๆ สองทุ่มพวกผมก็แยกย้ายกลับบ้านใครบ้านมัน

“เอาไง อยากซื้อน้ํามอไซค์พีปะ ไปส่งได้นะ” ผมบอกเร็นจิ

“ไม่เป็นไรละ ผมเรียกรถกลับดีกว่า” เจ้าเด็กตัวโตยิ้มหวาน เตวามันอาจจะไม่อยาکن้ํามอเตอร์ไซด์หัวฟูจากลาดปลาเค้าไปทองหล่อละมั้ง หรือไม่กี่เกรงใจผม

“กลับดีๆ นะครับพี่ว่าน ไว้เจอกันชะ”

“เคๆ”

ผมโบกมือลาเร็นจิน้องรักแล้วเดินไปทางลานจอดรถ บิ่งมอเตอร์ไซด์กลับคอนโดย่านพญาไท วันนี้ผมเลือกที่จะนอนห้องตัวเองแทนที่จะไปนอนค้างกับเติร์ตเพราะไม่อยากจะให้น้องสาวลืมน้ําคาตา ช่วงนี้ผมไม่ค่อยมีเวลาให้วืวสักเท่าไรเลย

“เฮ้ พี่ว่าน มาทำไมอะ”

ไอ้โฮ! คุณน้ําทักพี บางทีผมน่าจะไปนอนกับเติร์ตมากกว่าไหมนี่

“นี่ก็ห้องพีเหมือนกันไหมวะ ยัยเด็กนี่” ผมยื่นจมูกใส่น้องสาวที่น้ํงซัดสมาธิดูทีวีอยู่บนโซฟา พลังถอดรองเท้าผ้าใบยัดใส่ชั้นวางวียังคงสวมเสื้อนักศึกษาแต่ท่อนล่างเปลี่ยนเป็นกางเกงขาสั้นส่วนน้ํงเคียวมันฝรั่งแผ่นหยับๆ โดยที่บนตักมีโน้ตบุ๊กวางอยู่ ท่าทาง

จะกำลังทำรายงานส่งอาจารย์

“มีแฟนแล้วก็ไปอยู่กับแฟนสิ มาทำไม ชิวๆ”

น้องสาวตัวดีโบกมือไล่ ผมเลยเดินไปติดหน้าผาครึ่งหนึ่ง
จนฝ่ายนั้นร้องโวยวายทำหน้ามู๋

“หนูเจ็บนะ!”

“คนอุตส่าห์เป็นห่วงเลยกลับมาอยู่ด้วย พุดจี้กับพี่ได้ไง”

“โหหห เป็นห่วงอะไร หนูโตจนเป็นम्मหมีเคะซีร์สวายได้ละ
ตัวเองไปอยู่กับแฟนเหอะ”

“ช่วงหลังนี้ไล่พี่จิ้งเลยวิว มีความลับอะไรปะเนี่ย” ผมหรีดตามองวิวอย่างจับผิด “มีแฟนแล้วเหอ”

“อะ? เปล่า หนูแค่หวังดีอยากให้พี่ได้สวีตกับพี่เต๋รดียะๆ
ไง เขากำลังฮอตงานยุ่งจะตาย วันๆ ได้เจอกันก็แค่ที่ห้องไม่ใช่
เหอ” ยัยตัวดีสาธยาย ซึ่งก็จริงอย่างที่น้องมันว่าละนะ แต่ถึง
อย่างนั้นผมจะยกเวลาให้แฟนทั้งหมดโดยไม่มาดูดำดูดีน้องสาว
คนเดียวได้ยังงี้ละ

ผมทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาพร้อมกับถอดเสื้อคลุมออกเหลือ
แต่เสื้อยืดด้านใน ก่อนหันไปยกคิ้วให้วิว “ไม่เป็นไร ยังไงพุงนี้
พี่ก็ได้อยู่กับเต๋รดี้ทั้งวัน”

“ไรอ่า มีเดตเหอ”

“เฮอ”

“ซิ! ไม่น่าห่วงเลยยย เหม็นความรักจะไปนั่งไกลๆ ซิ!”
วิวผลักไหล่ผมแบบแกล้งๆ พอผมผลักคืนก็ร้องโวยวาย เลยกลาย
เป็นสงครามย้อมๆ ที่จบลงด้วยการที่ผมโดนน้องสาวปาหมอน
ใส่หัวแล้วไล่ไปอาบน้ำ

ผมเองก็เหนียวตัวเต็มทนเหมือนกัน เลยลุกขึ้นจากโซฟา ผลุบหายเข้าไปในห้องน้ำกว่าครึ่งชั่วโมง กลับออกมาอีกทีวิวยังคงนั่งทำรายงานเหมือนเดิม ส่วนผมนั่งดูภาพยนตร์ในสตรีมมิ่ง รอเวลาที่เดี๋ยวจะเลิกงานแล้วคอยมาอย่างเช่นทุกวันที่ผมไม่ได้ไปค้างด้วย

ครี๊ดดด

“พี่ไปนะ” ผมบอกวิพลงเตียงตัวขึ้นจากโซฟาเมื่อเห็นสายโทร. โผล่เข้าตอนสามทุ่ม

“จำ ล็อกห้องดี ๆ ไม่อยากได้ยินเสียงคนคุยกะหนังกะหนังให้อัจฉา เข้าใจปะ” ยัยน้องตัวดียกคิ้วกวน ๆ ไล่

ผมได้แต่เฝ้าปากขมกลืนความขัดใจในวินาทีชั่วเร็ว ๆ ไปทางห้องนอนตัวเองพร้อมกดรับสายเดี๋ยวดำไปด้วย

“เลิกงานแล้วเหรอ”

[อือ ไม่มานอนด้วยกันจริงเหรอ ให้อรไปรีบไหม] ฝ่ายนั้นยื่นหน้าเข้ามาใกล้จอ มองผมด้วยสายตาเหมือนน้องหมาโดนเจ้าของทิ้ง

“ม่ายยย ถ้าฉันไปนอนกับนายพรุ่งนี้ตื่นเช้าไม่ไหวแหงไหนสัญญากันแล้วไ้ว่าจะใช้เวลาหนึ่งวันให้คุ้มอะ” ผมดักคอ

นาน ๆ ทีเดี๋ยวจะมีวันว่าง ทั้งยังเป็นวันเสาร์อีกต่างหาก เขาขอร้งงานหนึ่งวันเพื่อไปเดตในรอบสามเดือนเชียวนะ แล้วไม่ยอมบอกผมด้วยว่าจะพาไปไหน บอกแค่ว่าใกล้ ๆ กรุงเทพฯ ให้เป็นเซอร์ไพรส์ จะมาเสียเวลาเพราะมัวแต่...เอ่อ...ไม่พูดดีกว่า จนนอนดิกลุกไม่ขึ้นไม่ได้เหรอก

[คิดถึง...]

“เดี๋ยวลุงนี่ก็เจอกันแล้ว นายถึงห้องก็รีบ ๆ นอนสิ”

[ไม่ได้กอดนายแล้วนอนไม่หลับ]

“โคตรไม้อะ”

[ฮ่า ๆ]

นี่คือบทสนทนาประจำวันของพวกเขา สมัย ม.ต้นก่อน
จะเคยมีแฟนคนแรก ผมไม่เคยเข้าใจพวกเพื่อน ๆ ที่พูดจาง้องแง้ง
จู้จี้จ๋มใส่แฟนเลย แม้แต่ไอ้พวกหน้าโหด ๆ ยังเปิดโหมดคิดดีพูดเสียง
สองเสียงสามได้ ผมมองพวกมันแล้วก็แอบคิดว่าดูเพี้ยนจังอะ
สรุปทุกวันนี้ผมก็เพี้ยนพอกันแหละครับ แฟนมีไว้อ่อนน้า ถึง
ส่วนใหญ่คนอ่อนจะเป็นเต๋ร็ดมากกว่า แต่นาน ๆ ครั้งผมก็เป็น
ฝ่ายอ่อนเต๋ร็ดบ้างเหมือนกัน

[ว่านนน คิดถึงง]

“โอเค งั้นฉันจะไปนอนแล้ว เพราะฉันก็คิดถึงนายเหมือน
กัน รีบนอนดีกว่าลุงนี้จะได้เจอกันไว ๆ” ผมยิ้มหวานใส่โทรศัพท์
มือถือ

เต๋ร็ดถึงกับสตัน เหมือนไม่คิดว่าผมจะอ่อนกลับ แล้ววินาที
ต่อมาร่างสูงก็พ่นลมหายใจพรีด

[พูดจี้ฉันให้พี่คนขับเลี้ยวรถไปคอนโดนายดีกว่าไหมเนี่ย]

“ถึงมากก็ไม่ให้ขึ้นหรือก้าบบบ หุ ๆ ๆ” ผมแลบลิ้นใส่จอ

เราคุยเรื่องสัพเพเหระกันต่อไปอีกชั่วโม่งกว่าจะได้วางสาย
จริง ๆ หลังวางสายผมก็รีบเอาโทรศัพท์มือถือไปชาร์จแบตเตอรี
วางไว้บนชั้นวางหัวเตียง ก่อนเดินไปปิดไฟในห้องจนเหลือแค่
แสงสลัวจากโคมไฟบนเคาน์เตอร์ที่มุมห้อง

ตอนนี้อยู่ที่ห่มครึ่งเหวอ ผมหยิบโทรศัพท์มือถือมากดูเวลา

บนหน้าจอแล้วอมยิ้มจนปวดแก้ม อีกเก้าชั่วโมงผมจะได้เจอเดิร์ด
แล้วสินะ รีบนอนเลยแล้วกัน!

“วันนี้พี่ไม่กลับห้องใช่ไหม”

“อาฮะ อยู่คนเดียวลืมหองดี ๆ ถ้าจะออกจากห้องอย่าลืม
ถอดปลั๊กกาน้ำ ปิดไฟ แล้วก็---”

“รู้แล้วจ้าพ่อ” น้องสาวตัดบทผมที่กำลังสั่งความยาวยืด
พร้อมกับดันไหล่ผมให้เดินไปทางหน้าประตูห้อง ตบไหล่ผมดัง
ป๊าบ “ไปเดดให้สนุกละ เอ๊ะ...เดี๋ยวนะ พี่หน้าสดเหวอเนี่ย ไปเดด
ทั้งที่ไม่แต่งหน้าหน่อยละ”

“ไม่ได้หน้าสดสักหน่อย ทากันแดดแล้ว” ผมตอบ ก่อนเข้า
วงการผมไม่รู้จักรากการทาคริมกันแดดด้วยซ้ำ นี่ถือว่าพัฒนามาเยอะ
แล้วนะ

วิวหรีดา ทำหน้าเมื่อย “อย่างน้อยก็เอาคอนซิลเลอร์กลบ
ใต้ตาหน่อยก็ได้ปะ ดำจนแพนดาเรียกพี่แล้ว ไปเดดทั้งที่ทำไม่
ทำงั้นนะ”

“เดิร์ดก็หน้าสดเหมือนกันแหละน่า” ผมไหวไหล่ รายนั้น
แต่งหน้าทุกวันจนบ่นว่าเบื่อกว่าวันไหนได้หยุดเดิร์ดก็ไม่แต่งหน้า
เหมือนกัน เพราะยังงี้ก็ต้องสวมแมสก์กันคนจ๋าก็ได้อยู่ดี

ผมยื่นมือไปยี้มน้องสาวด้วยความเอ็นดู “ไปละ เดี่ยวพี่
ซื้อขนมมาฝาก”

“ไม่เอา หนูกำลังไดเอต ตัวเองนั่นแหละกินเข้าไปเยอะๆ”
วิวกวาดตามองผมตั้งแต่หัวจดเท้าพลางบ่น “ผมลงอีกแล้วปะเนี่ย
สงสัยต้องบอกพี่เดิร์ดให้จับข้าวยัดปากละ”

“ช่วงนี้พี่งานเยอะไม่มีเวลาเข้าฟิตเนสต่างหาก” ผมพึมพำ
เดิมทีผมก็เป็นมนุษย์ประเภทน้ำหนักขึ้นยากอยู่แล้ว ยิ่งไม่ค่อย
มีเวลาออกกำลังกาย มวลกล้ามเนื้อลดจะดูผมลงก็ไม่แปลก

ครี๊ดดด

“โดนโทร. ตามแล้วดิ ไปได้เลย”

“โอเคๆ มีอะไรโทร. หาพี่นะ” ผมกำชับทิ้งท้ายก่อนเดินไป
หยิบหมวกแก๊ปมาสวมลงบนศีรษะ เดาเอาว่าเดี๋ยวดอาจจะพาไป
เด็ดกลางแจ้งก็ได้ แดดเมืองไทยร้อนหัวแตกขนาดนี้ผมก็อยาก
ปกป้องกันศีรษะตัวเองสักหน่อย

เมื่อผมกดรับสายระหว่างเดินออกจากห้องตอนเจ็ดโมงครึ่ง
เป๊ะๆ ก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำมีชีวิตชีวาของแฟนหนุ่ม [อยู่หน้าคอนโด
แล้ว ลงมาเลย]

“แป๊บหนึ่ง กำลังลงไปแล้ว” ผมว่าพลางเดินไปกดเรียกลิฟต์
รู้สึกได้เลยว่าตัวเองยิ้มไม่หุบขณะคุยสายกับเดีรด์ แม้กระทั่ง
ในตอนที่ผมลงมาถึงล็อบบี้เดินไปหารถ BMW สีดำสนิทที่จอด
รออยู่หน้าตึกมุมปากของผมก็ยังไค้สูงทั้งที่เราก็คบกันมาตั้งเป็น
ปีแล้ว

“มาแล้ววว นายกินอะไรมายัง---อีก!”

เสียงทักทายของผมหายไปทันทีที่หย่อนตัวลงนั่งบนเบาะ
ข้างคนขับแล้วปิดประตู เพราะเจ้าของรถคิดว่าคอดิ่งผมไปจูบจน
หายใจแทบไม่ทัน กว่าเดีรด์จะยอมปล่อยจังหวะการหายใจของ
ผมก็ป่วนป่วนไปหมด

“คิดถึง” เขาเอ่ยพร้อมกับใช้นิ้วโป้งลูบแก้มผมเบาๆ ดวงตา
คมปลาบคู่้นั้นทอประกายแข่งกับแสงอาทิตย์ร้อนแรงภายนอก

ทำเอาผมหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะเลย

“อะไรเนี่ย” ผมเ้มปากแก้เงินพลงมองสำรวจอีกฝ่าย เติร์ดในวันนี้อยู่ในสภาพหน้าสดผมไม่เซต สวมเสื้อยืดพอดิตัวสีดำกับกางเกงยีน ทั้งที่แต่งตัวง่าย ๆ แต่ออว่าคนดังกลับไม่ได้ลดลงสักนิด ชนิดต่อให้สวมแมสก์สวมหมวกก็น่าจะยังมีคนหันมามองอยู่ดี

แฟนผมหล่อชะมัด ให้ตายสิ

“แล้วน้องว่าไม่คิดถึงแฟนบ้างหรือครับ”

“ก็คิดถึง แต่ก็เจอกันแล้วนี่ไง” ผมเฉไฉ พยายามเปลี่ยนเรื่องแก้เงิน “ตกลงกินอะไรมา ยัง ถ้ายังฉันจะได้ไปซื้อให้ก่อน”

“ยังอะ ซื้อกาแฟก่อนก็ได้นะ”

“นายกินกาแฟด้วยหรือไง” ผมหัวเราะเบา ๆ หมอนี่ดื่มแต่ชาเขียวครับ แต่ชอบพูดติดปากว่าไปซื้อกาแฟอยู่เรื่อย

“ฉันก็กินนะ” เติร์ดกล่าว มุมปากโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มล้อเล่นหยัซัดเจน “เวลานายกินกาแฟแล้วฉันจูบนาย ก็เหมือนได้กินด้วยแล้วไง”

“...”

ไอ้โฮฮฮฮ รังสิต เอ้ย! หลังสวนมันร้ายยย ผู้ชายคนนี้ร้ายกาจกับใจเกินไปแล้วครับท่านผู้ชม!

“เดี๋ยวฉันลงไปซื้อเอง นายนั่งอยู่ในรถนี่แหละ” พอทำผมหน้าแดงหูแดงได้หมอนั่นก็ยิ้มพรายสมใจแล้วหยิบแมสก์มาสวม ก่อนผลักประตูลงจากรถ “เอาลาเต้เย็นหวานน้อยเหมือนเดิมเนอะ”

“อือ” ผมส่งเสียงงม้งในลำคอ มองตามเติร์ดที่เดินขึ้นตึกเข้าร้านสะดวกซื้อไปแล้วก็ได้แต่นั่งหลับตาปลง ๆ พยายามควบคุมอัตราการเต้นของหัวใจให้สงบลง

เจ็ดโมงสี่สิบห้า นาที นับว่าค่อนข้างเช้าสำหรับวันเสาร์

ที่เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่การได้กาเฟอีนคนละแก้วช่วยให้ผมกับเดิร์ดตาสว่างมีเอเนอร์จี้พร้อมพริกสำหรับการทำกิจกรรมต่าง ๆ

เสียงเพลงสากลดังเคล้าคลอไปกับเสียงบทสนทนาของพวกเขาตลอดการเดินทาง ผมพยายามจะล้วงความลับว่าเดิร์ดจะพาไปไหน แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่ยอมบอกสักที

“ใกล้ๆ กรุงเทพฯ นี่แหละ จะพาไปสู่ดอากาศบริสุทธิ์และธรรมชาติ” เดิร์ดว่าอย่างนั้น

โอเค นับว่าเป็นโชคดีที่ผมแต่งตัวง่าย ๆ พร้อมลุยอย่างเสียยี่ด เสียคลุมกันแดด กางเกงยีน คิดถูกแล้วที่เอาหมวกมาด้วย ส่วนกล้องวันนี้ผมหยิบ Mirrorless มา เพราะซีเกียจแบกกล้องโปร

หนึ่งชั่วโมงผ่านไปเราก็เข้าสู่เขตอำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ตอนนี้อยู่ได้แล้วว่าเดิร์ดจะพาไปไหนจึงถามขึ้น

“บางกระเจ้าแห้งเลย ใช่มั้ย?”

“แฟนใครครับเนี่ย เก่งจัง” คู่สนทนาส่งเสียงกลั้วหัวเราะ สายตาเอ็นดูที่เขาเหลือบมามองผมแวบหนึ่งทำให้ผมฉีกยิ้มกว้าง

ประหนึ่งเด็กอนุบาลขึ้นโซว์บนเวทีงานโรงเรียนแล้วได้รับคำชม

“เคยมายัง?”

“ยัง แล้วยายอะ”

“เคยมาถ่ายแบบที่นั่นหนึ่ง จันว่ามันสงบดี อากาศดี แล้วก็ใกล้กรุงเทพฯ ด้วย คิดเอาไว้ว่าสักวันถ้ามีแฟนจะพามาเดทที่นี่” เดิร์ดอธิบายพลางเลี้ยวรถตามกู่เกิลแมป ขณะที่ผมหยิบโทรศัพท์มือถือมาเช็ชหาคำว่า ‘บางกระเจ้า’ เพื่อดูว่าที่นี่มีกิจกรรมอะไร

ให้ทำบ้าง

บางกระเจ้าหรือคู้บางกระเจ้า เป็นพื้นที่สีเขียวในจังหวัดสมุทรปราการที่ถูกพัฒนามาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และเป็นที่ยินยมนักท่องเที่ยวสายธรรมชาติเพราะเดินทางสะดวก อยู่ใกล้กรุงเทพฯ จะขับรถมาเองหรือนั่งเรือข้ามฟากมาก็ได้ พื้นที่บริเวณนั้นมีทั้งสวนสาธารณะ คาเฟ่ โฮมสเตย์ และตลาดน้ำ บางน้ำผึ้งที่จะเปิดทุกวันเสาร์อาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์ ผมคิดว่าก็ดีเหมือนกันที่มาเที่ยวใกล้ๆ กรุงเทพฯ เนื่องจากเวิร์ดมีงานเช้าวันพรุ่งนี้ กลับห้องไปจะได้มีเวลาพักผ่อนเยอะหน่อย

กองทัพอัดเดินด้วยท้อง เราจอดรถไว้ที่ลานวัดใกล้กับตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง และเป้าหมายแรกของพวกเราก็คือตระเวนกินแหลกให้ทั่วตลาดไปเลย!

“ใส่แว่นกันแดดมันเด่นไป เอาแว่นสายตาดีกว่า” ผมบอกคนที่หยิบแว่นกันแดดแบรนด์เนมมาสวมหลังจากสวมแมสก์สีดำปิดบังใบหน้า ผมนะเชี่ยวชาญเรื่องการทำให้ไม่เด่นสุดๆ แล้วครับ เลยกว่ากำลังแว่นสายตาในที่เก็บของออกมาสวมให้เวิร์ดแทน

พอเอาผมลง ไม่แต่งหน้า สวมแมสก์ สวมชุดสบายๆ และสวมแว่นสายตา ตอนนี้อะก็ดูเหมือนชายหนุ่มหน้าตาดีทั่วๆ ไป มองผ่านๆ คงไม่มีใครสังเกตว่าเป็นนักแสดงดาวรุ่งที่มีหน้าอยู่ตามบิลบอร์ดทั่วกรุงเทพฯ

“แล้วนายไม่ใส่เหรอ”

“ฉันใส่แมสก์กับหมวกก็พอแล้ว” ผมยกคิ้ว ถึงผมจะเคยเล่นซีรีส์แต่ก็ถอนตัวไปก่อนที่ผลงานจะออกสู่สายตาผู้ชม คนที่จำ

ผมได้ก็เลยมีน้อยกว่าเยอะ

“ปะ! กินให้พุงแตกเลย!”

“ครับ เดี่ยวจะขุนนายให้อ้วนเลย” เติร์ดว่าพลางพลิกประตูลงจากรถ แล้วเดินอ้อมมาส่งมือให้ผมเป็นเชิงบอกให้จับมือเขา

ผมเหลือบซ้ายแลขวา อดรู้สึกถึงเลไม่ได้ ไม่ใช่ว่าไม่อยากจับมือแฟน ทว่ามันกลายเป็นความคิดอัตโนมัติไปแล้วว่ากลัวใครจะเห็นเข้า

แต่เนี่ยก็ยังคงอึ้งเข้า ผู้คนยังไม่หนาดานัก จะจับมือเติร์ดเดินก็คงไม่เป็นไรหรอกมัง...

ผมยื่นมือออกไปสัมผัสกับมือหนาที่สอดนิ้วเข้ามาประสานมือผมแนบแน่นแล้วออกเดินไปด้วยกัน ความอุ่นชานจากฝ่ามือแล่นวาบสู่หัวใจพาให้ในอกพองโตอย่างควบคุมไม่ได้

แวบหนึ่งผมแอบคิดว่าถ้าผมไม่ต้องคิดมาก กลัวใครมาเห็นเวลาจับมือเขาอีกต่อไปก็คงจะดี

จากหัตถลาดยันท้ายตลาด พวกผมสองคนไล่ซื้อของ
กินตะชนิดซื้อไม่เข้าจ้ร้านไม่ได้ เริ่มจากการกินกล้วยเดี่ยวหมูต้มยำ คนละชามรองท้อง จากนั้นก็เข้าสู่โหมดหาของกินกระจุกกระจิกที่ปริมาณไม่น้อยตาม ทั้งลูกชิ้นบันสด น้ำอ้อยคั้นสด ขนมเบื้องขนมบ้าบิ่น ทอดมันปลากราย ปลาหมึกย่าง กินกันจนพุงแทบแตกอย่างที่ผมลั่นวาจาไว้

“เฮ้ย!” หลังจากที่ยัดสารพัดสิ่งใส่ปากจนแทบกลืนแทนดินผมก็เพิ่งจะมานึกเรื่องสำคัญออก จึงรีบหันขวับไปมองหน้าแฟนทันที “นายควบคุมอาหารอยู่นี่!”

“ไม่เป็นไร วันนี้ชืดเดย์” ฝ่ายนั้นบอกพลางจ้มทอดมันเข้าปากเคี้ยวกร้วม ๆ เติร์ดกระเพาะหลุมดำสุด ๆ เพราะตัวโตกว่าผมเยอะด้วยหรือเปล่านะ จนผมอึดแทบจะถึงคอหอยแล้วหมอนั้นยังลากผมไปซื้อข้าวเกรียบปากหม้อกินกันต่อ

“ข้าวตังกับปั่นสับก็อร่อยน้ำพอกนุ่ม ลองชิมไหม” คุณป้าที่ยืนทำข้าวเกรียบปากหม้อช่วยโฆษณาให้เพื่อนร้านข้าง ๆ แล้วคุณลุงเจ้าของร้านก็รู้งาน รีบยื่นถาดขนมทอดลองชิมมาให้

ผมยิ้มแห้งเพราะกระเดือกไม่ลงแล้ว แต่เติร์ดรับน้ำใจพ่อค้าหยิบขนมปั่นสับมาสองชิ้นก่อนดึงแมสก์ลงเร็ว ๆ ส่งเข้าปากตัวเองชิ้นหนึ่ง อีกชิ้นเอามาจ่อปากผม

“อ้าม”

ผมดึงแมสก์ลงแล้วอ้าปากรับความปรารถนาดีของแฟนแบบเงิน ๆ สายตาคุณลุงคุณป้านิดหน่อย ขนมปั่นสับอร่อยจริงพอเติร์ดได้ยื่นผมชมก็รีบขอซื้ออีกครั้งกิโ...

“น่ารักกันจังลูก เป็นพี่น้องกันหรือ”

“พี่น้องอะไร ดูยังงี้ก็แฟน ไซ้ใหม่พอกนุ่ม”

“ใช่ครับลุง” เติร์ดยิ้มรับคำทักของพ่อค้า ยื่นมือมากุมมือผม ส่วนผมก็ได้แต่เฝ้าปากอยู่ได้แมสก์ ทั้งที่ประหม่าไม่น้อยแต่ความรู้สึกยินดีกลับท่วมท้นยิ่งกว่า

“ดีจังที่พวกเราดูเหมือนแฟนกัน...”

“อืมยัง” เติร์ดหันมาถามหลังจากที่เรากินกันไปประมาณล้านอย่างตลอดชั่วโมงที่ผ่านมา ตอนนี้เป็นช่วงสับโหมกว่าคนเริ่มเยอะขึ้นแล้ว พวกผมก็ต้องไปที่อื่นกันสักที

“...อีกนิดก็จะออกทางจุกแหละ” ผมยิ้มแห้ง หยิบยาลดกรด

ออกมาจากกระเป๋าทะลุขวดน้ำดื่มอีก ๆ ท่ามกลางสายตาขบขัน
ปนเอ็นดูของแฟนหนุ่ม

“ฉันไปอยู่กันสักหน่อย ไปเข้าจักรยานกันเถอะ”

“ไปสิ” ผมโยนขวดพลาสติกลงถังขยะ เดินเคียงข้างไปกับ
เดิร์ดสู่ร้านเช่าจักรยานบริเวณท่าเรือ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มักจะ
เช่าสกูตเตอร์ไฟฟ้าหรือจักรยานขี่ชมรอบบริเวณกัน เพราะระยะ
ทางค่อนข้างไกล ถ้าให้เดินน่าจะเหนื่อยเอาเรื่อง

เราเช่าจักรยานกันคนละคัน ตอนแรกเดิร์ดจะเช่าคันเดียว
แล้วให้ผมกดเอร์ชั่นท้าย แต่พอเป็นผู้ชายสองคนทำแบบนั้น
ก็ดูจะลำบากเกินไปหน่อย ผมกลัวยางแบนอะ เลยจับที่คนละคัน
ดีกว่า จากนั้นเราก็เริ่มจุดหมายถัดไปด้วยการไปที่เทวาลัยพระ
พิมเนศปางมหาราชาเพื่อขอพรท่าน คนทำงานในวงการบันเทิงหรือ
ทำงานศิลปะนับถือพระพิมเนศเพื่อความเป็นสิริมงคลกันทั้งนั้น
แม้แต่คุณนักแสดงคนดังที่ภาพลักษณ์ดูขว้างโลกคนนี้ก็ด้วย

ในเทวาลัยมีเทพให้สักการะมากมาย ไหน ๆ ก็มาถึงที่แล้ว
ผมเลยลากเดิร์ดไปตระเวนไหว้ขอพรและทำบุญเพราะเขาไม่ค่อย
มีเวลาว่างได้มาที่แบบนี้บ่อย ๆ เสร็จจากที่นี่เดิร์ดก็พาผมไปคาเฟ่
แห่งหนึ่งซึ่งเป็นบรรยากาศสวนร่มรื่น มีทั้งกิจกรรมพายเรือคายัก
เวิร์กช็อประบายสีทั้งปูนปลาสเตอร์และผ้าใบ

อากาศตอนใกล้เที่ยงร้อนหวิวจะระเบิด จากที่ตอนแรกผม
กะจะชวนเขาไปพายเรือคายัก แต่พอเห็นแดดก็ขอยกธงขาวก่อน
พวกเราเลยตัดสินใจเลือกนั่งระบายสีปูนปลาสเตอร์กันตรงจุดที่อยู่
ใกล้ร่มห้องไม่ระอุแดด ปีกันใครมาเห็นเข้า

เดิร์ดนั่งหันหลังให้ประตูห้องจึงได้ถอดหมวกถอดแมสก์

ลักที หยาดเหงื่อเกาะพราวเต็มใบหน้าคมคาย แต่เขากลับยิ้ม
ไม่หุบระหว่างที่ผมหยิบทิชชูซับเหงื่อให้

“ขอบคุณครับ” คนตัวสูงกว่าคว้าหลังมือผมไปจับเร็ว ๆ

ผมถลึงตาใส่เขาแบบหยอก ๆ แล้วหันไปหยิบจานสีกับพู่กัน
มาเริ่มระบายปูนปลาสเตอร์ ผมเลือกตุ๊กตาแมวกับชิปมังกีมา
ส่วนเตีร์ดเลือกโดราเอมอนกับอุลตราแมน

“ทำไรอะ” ผมกลั่นยิ้มพรางทัก มองปูนปลาสเตอร์ในมือ
เตีร์ดที่ถูกระบายสารพัดสีจนเกือบจะดูไม่ออกแล้วว่าเคยเป็นตัว
อะไรมาก่อน

“แอบสเตรกต์อาร์ตไง” อีกฝ่ายยืดคอกอด “สวดด้วยจินตนาการ
ระบายสีปกติมันน่าเบื่อเนี่ยนา”

“ครับ ๆ” ผมพยักหน้าหงิก ๆ แล้วจัดการระบายสีน้องแมว
ในมือตัวเองต่อ ยิ่งรู้จักก็ยิ่งพบว่าเตีร์ดเป็นพวกดิสต์แตกคนหนึ่ง
เลยละ เขาชอบพวกงานศิลปะนามธรรม ฟังเพลงอินดี้ แต่ผม
ก็ชอบแง่มุมสบาย ๆ แบบนี้ของเขามากพอ ๆ กับเวลาที่เขาเอาจริง
เอาจังในการทำงานเลย

พวกเรานั่งพูดคุยหยอกล้อกันไปพลางระบายสีไปเรื่อย ๆ
รู้ตัวอีกทีก็ปาไปบ่ายโมงครึ่งแล้ว แดดยังร้อนอยู่ แต่ผมถือคติว่ามา
ถึงที่แล้วก็ไม่อยากพลาดกิจกรรมเลยชวนเตีร์ดไปพายเรือคายัก
ปกติผมไม่ใช่คนชอบทำกิจกรรมแอดเวนเจอร์ ทว่าเตีร์ดนะชอบ
มาก ตั้งแต่คบกันผมเลยได้ลองอะไรใหม่ ๆ เป็นครั้งแรกเยอะเยะ
เลย รวมถึงการพายเรือคายักนี่ก็ด้วย

“มา เดี๋ยวใส่ให้” เตีร์ดรับเสื้อชูชีพสีชมพูแปดมาจากพนักงาน
แล้วสวมให้ผมซึ่งดูจะงะงะ

ผมเงยหน้ามองคนที่สูงกว่าเกือบสิบเซนติเมตรในเสื้อซูชิฟ สีเหลืองแบร็ดสแปทรวทง ทั้งนิกหมั่นไส้และภูมิใจไปพร้อมๆ กัน ที่ชุดปวดต๊ับแค้ไหนก็ไม่ได้ทำให้ความหล่อออร่ากระจายของแฟนผมลดน้อยลงเลย

“ฉันไม่เคยพายอะ นั่งข้างหลังดีไหม”

“นั่งข้างหน้าดีกว่า เดี่ยวฉันพายให้เอง” เติร์ดแตะเอวผมเบาๆ ขณะเดินลงไปยังท่าน้ำด้วยกัน

การพายเรือคายักไม่ยากอย่างที่คิด อาจเพราะส่วนใหญ่ผมไม่ได้ช่วยอะไรเลย มีแต่เติร์ดเป็นคนบังคับทิศทางเรือทุกอย่างจิงราวรื่นเกินคาด ถึงอากาศจะยังร้อนแทบระเหิดเป็นไอเช่นเดิม ทว่าในสวนแห่งนี้มีต้นไม้แผ่ร่มเงาช่วยบดบังแสงแดดไปได้มาก อีกทั้งเมื่ออยู่ใกล้น้ำก็รู้สึกสดชื่นขึ้น

“ไว้วันหลังถ้ามีวันหยุดยาวหน่อย เราไปพายเรือล่องแก่งกันนะ” เติร์ดส่งเสียงมาจากด้านหลัง

“โอเค” ผมยิ้ม แม้จะรู้ว่าโอกาสที่ว่าคงยังไม่ไฉ่เร็วๆ นี่แน่ เพราะทุกวันนี้ตารางงานแฟนผมแน่นเอี้ยด วันหนึ่งแทบจะวิ่งสองสามงานอยู่แล้ว แต่ไม่ว่าเมื่อใดที่ได้ยินเติร์ดพูดถึงแผนในอนาคตที่เราจะทำได้ด้วยกันผมก็มีความสุขทุกครั้งไป

พอพายเรือเสร็จท้องไส้ผมก็เริ่มร้องอึกรอบ เติร์ดเองก็เช่นกัน เราจึงปั่นจักรยานต่อไปยังร้านอาหารอีกแห่งไม่ไกลจากคาเฟ่ นั่นแล้วสั่งอาหารจานเดียวง่ายๆ มากิน เติร์ดสั่งพาสตาเบคอนพริกแห้ง ส่วนผมสั่งข้าวกะเพราเนื้อสไลซ์กับเครื่องต้มและของกินเล่นอีกสองสามอย่าง คุยกันไป ผลัดกันถ่ายรูปให้กัน เป็นช่วงเวลาสบายๆ อันหาได้ยากสำหรับคูรักร้อยอย่างพวกเรา

“ไปปั่นจักรยานในสวนกันเถอะ” เติร์ดชวนผมเมื่อถึงเวลา
แดดร่มลมตก

สี่โมงเย็น พวกเราปั่นจักรยานไปต่อกันที่สวนศรีนครเขื่อน-
ขันธ์ เป็นสวนสาธารณะขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ พอดกเย็นก็เห็น
ผู้คนเริ่มมาออกกำลังกายกัน พวกผมก็ปั่นจักรยานแะตามจุด
ต่าง ๆ ที่เป็นไฮไลต์ของสวน ถ่ายรูปให้กัน เดินจูงจักรยานคุยกัน
เพลิน ๆ ไปเรื่อย ๆ ก่อนจะไปในนั่งพักที่ม้านั่งดื่มด่ำบรรยากาศแสน
สงบยามเย็น

“ขอโทษนะที่ไม่ค่อยมีเวลาให้” เติร์ดกล่าวเบา ๆ กับผม
ที่เอนศีรษะพิงไหล่เขา มือหนาเอื้อมมาลูบผมของผมเบา ๆ “นาย
เหงาหรือเปล่า”

“หือออ เราก็เจอกันบ่อยนี่นา งานยุ่งดีกว่าไม่มีงานนะ”
ผมเอ่ยยิ้ม ๆ กับแฟนหนุ่มจอมคิดมาก เติร์ดชอบคิดว่าผมจะ
น้อยใจที่เขาทำแต่งงานทุกวัน แต่ในทางกลับกัน ผมก็งานยุ่งเหมือน
กันแหละน่า ช่วงนี้ค่ายขยายตัวรับทั้งนักแสดงและพนักงานใหม่
เข้ามา ผมในฐานะรุ่นพี่เลยต้องช่วยสอนงานคนอื่น

“แต่ก็...ยังอยากมีเวลาให้นายเยอะ ๆ ไว้จะพยายามหา
วันหยุดพาไปเที่ยวอีก”

“ฉันรอได้ตลอดแหละ คิดถึงตัวเองก่อนบ้างคุณธฤต” ผม
หัวเราะพลางเลื่อนมือไปคลึงหว่างคิ้วเข้มของแฟนหนุ่มให้คลาย
ออก

เขายิ้มออกมา รอยยิ้มที่ดูเกียจคร้านนิด ๆ และขี้เล่นในคราว
เดียวกันทำให้หัวใจผมเต้นไม่เป็นล้าจนต้องหลบตา ผมชอบเวลา
เติร์ดสวมแว่นสายตาสวย ๆ มันทำให้เขาที่ใครต่อใครอยู่แล้วดูทั้งฮอต

และเช็กที่ขึ้นกว่าเดิมอีกล้านเท่า

และที่สำคัญที่สุด ผมรักวิธีที่เขาใช้สายตาอ่อนโยนคู่ นั้น
จ้องลึกเข้ามาในดวงตาผม

“ฉันรักนาย”

“...”

ก่อนนั้นนอกชายฝั่งเต็มไปด้วยโครงกระดูกกับคำบอกรักแบบ
ไม่มีปี่มีขลุ่ย เติร์ด ธฤตในสายตาแฟนคลับมีภาพลักษณะเป็นหนุ่ม
เพลย์บอย ในสายตาค้นทำงานเบื้องหลังเขาเป็นมนุษย์เงียบขรึม
เอาจริงเอาจัง ส่วนในสายตาผม เขามีองค์ประกอบทั้งสองอย่าง
ผสมกัน เป็นคนที่หยอดคำหวานได้คล่องปาก ขยันทำให้ผมเงิน
ไม่หยุด แต่ทุกการกระทำนั้นเต็มไปด้วยความจริงจังไม่ใช่แค่อยาก
จะแกล้งกันหรือเบี่ยงเบนความสนใจ

ผมกลืนน้ำลาย พยายามบังคับหัวใจให้เต้นช้าลง แต่มัน
ไม่เป็นผลเลย

“ฉันก็รักนาย” ผมพูดทิ้งงำในลำคอ ผมยังคงหน้าบางกับการ
บอกรักเสมอ ทว่าก็เชื่อว่าผมจะไม่อยากพูดให้เขาได้ยิน

“ฉันรู้อยู่แล้วละ” ร่วงสูงยิ้มพรายแล้วโน้มหน้าเข้ามาใกล้
ผมตาเหลือก ริมเอามือยันไหล่เขาทันที “เฮ้ยๆ นี่มันข้าง
นอก!”

“ไม่มีใครอยู่แถวนี้สักหน่อย”

“อาจจะก็ได้ นายเป็นดารานะ!”

“แล้วไง ทุกคนรู้อยู่แล้วว่าฉันมีแฟน แค่ไม่รู้ว่าเป็นใคร” เติร์ด
หัวเราะเบาๆ แล้วรวบข้อมือผมทั้งสองข้างให้หยุดห้ามปราม ก่อน
จะโน้มหน้าเข้ามา

ผมหลับตาปี๋โดยอัตโนมัติ สัมผัสได้ถึงแรงกระแทกบนแก้ม
ดังฟอดใหญ่ ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะผ่อนลมหายใจหนัก ๆ แล้วเอ่ยด้วย
น้ำเสียงอารมณ์ดี

“แฟนฉันชื้อायขนาดนี้ ถึงอยากจับข้างนอกก็ไม่ทำหรอกน่า
เรากลับห้องกันเถอะ จะได้ไปทำอะไร ๆ อย่างอื่น”

ฟังดูไม่รู้เลยครับพี่ว่าอะไร ๆ ที่ว่านั่นคืออะไร ดวงตาสินี
คุณั้นกรุ้มกริมมองผมเหมือนอยากจจะกลืนเข้าไปทั้งตัวขนาดนั้น
อาจจะเพราะเราไม่ได้เจอกันมาสัปดาห์แล้วละมัง แต่พรงนี้เขา
มีงานเข้านี่สิ...

“พรงนี้ต้องออกตีห้าไม่ใช่หรือไง” ผมยื่นหน้าเข้าไปใกล้
แล้วกระซิบ “รอบเดียวพอนะ”

“อือ”

“รับปากไปงั้น ๆ อะดิ”

“ก็รู้อยู่แล้วนี่ครับที่รัก” เขาหอมแก้มผมอีกรอบ หอมแรง
จนแก้มผมช้ำแล้วมั้งเนี่ย!

“อยากให้ฉันนอนเร็วเรากีรีบกลับกันเถอะ อยากแะชื้ออะไร
กินอีกไหม” เติร์ดถามพลางผุดลุกขึ้นจากม้านั่งยื่นมือส่งให้ผม
เหมือนพวกเราเป็นคู่รักธรรมดา ๆ ที่ไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมา
เห็นเข้า

หัวใจของผมอุ่นวาบขึ้นมาอีกครั้งขณะยื่นมือไปสัมผัสมือ
เขา จู๋มือกันไปหาจักรยานที่จอดไว้แถวนั้น ท่ามกลางเสียงชวน
คุยเรื่องของกินของเติร์ด ผมก็กำลังคิดหาวิธีเกลี้ยกล่อมแฟนหนุ่ม
พลั้งล้นเหลือของตนให้เข้านอนไว ๆ

สองรอบก็คงได้อยู่ แต่สามนี่...ไม่ได้เด็ดขาดเลย!